

Adventní svíce

Lucie Štecová

(ve ztemnělé kuchyni stojí uprostřed stolu adventní věnec, na něm stojí 4 adventní svíce, které si mezi sebou povídají)

Adventní svíce
(hovoří společně):

Stojíme tu, svítíme tu,
žádná z nás se nemá k světu,
nikdo se k nám nehlásí,
spíš nás raděj uhasí.

Máme dlouhá léta přání,
co v tom lidem tolik brání?
Necht' jsou lidé hodnější,
k sobě více milejší,
ať svým časem jen netratí
Ať láska, mír, radost i naděje,
se lidem zpět navrátí.

Láska (1. svíce adventní):

Nejsem pro lidi to, co dříve,
jsem trápení pro lidi bolestivé.
Jsem snad něco, co je v lidech na pár chvil,
a pak odletí jak duhový motýl?

Ba naopak, jsem jedna z mála,
co u lidí vždy zůstávala,
nikoho nikdy nezradila
a zlomené srdce vždy uzdravila.

Lidé mě ale více nechtějí mít,
tvrdí, že ve volných vztazích lépe je žít,
mé životní přání, je poutat lidské srdce k sobě,
jak v předešlé, tak i dnešní době.

**Není mi umožněno tohle přání,
nemám již sílu hořet,
nemám již sílu plamenem vlát,
raději zhasnu
a ve tmě budu tiše stát.**

Mír (2. svíce adventní):

Nechci být jak led, co klouže,
nechci být jak slabá růže.
Nechci lidské neshody,
chci být součástí dohody.

Chci svítit, hořet a dohodou vládnout,
jen aby zde nemuseli vojáci stát.
Chci přesvědčit vše živé u nás,
že bez konfliktů žije se snáz.

I přes nespravedlnosti v světě,
i v mrazivé zimě i v létě,
nechci žádné války zdejší,
chci v srdci mít postavení silnější.

**Není mi umožněno tohle přání
nemám již sílu hořet,
nemám již sílu plamenem vládnout,
raději zhasnu
a ve tmě budu tiše stát .**

Radost (3. svíce adventní):

I když chtěla bych si zpívat,
a vesele se na svět dívat,
nemohu dál k světu přihlížet,
když lidé mají nutkání mě přehlížet.

Lidé nemají mne v lásce,
spíš využívají mé práce.
Materiální zabezpečení chtějí,
avšak upřímnou radost v maličkosti nehledají.

Nechť je každý živý tvor šťastný
z toho co má, z toho, co je krásný.
Ať nechtějí po mně více,
než mám já v plamenu svíce.

**Není mi umožněno tohle přání
nemám již sílu hořet,
nemám již sílu plamenem vládnout,
raději zhasnu
a ve tmě budu tiše stát.**

Naděje (4. svíce adventní): Já jsem svíce, co vždy svítí,
nezasne, i když není na živobytí.
Nic netrvá věčně,
ať je slunečně nebo mračně.

Věřte, že vše se jednou k lidem vrátí.
Lidé nebudou sami, nýbrž s rodinou
u vánočního stromečku státi.

(do místnosti náhle přiběhne malý chlapec a začne naříkat)

Chlapec: Proč nesvítíte, kdo vás zhasnul?
Kdo vás tu nehlídá a někde radši usnul?

(chlapec se rozpláče)

Naděje (4. svíce adventní) I neplač kloučku maličký,
můj plamen, ač je hodně kratičký,
svítí plamenem nadějí,
co svítit vždy bude nejsilněji.

Věřím, že dnů bude v světě lepších,
svíce čtyři budou hořet na všech věncích.
Vezmi zápalky, jež uprostřed věnce leží,
kterou zapálíš první, kterou druhou, na tom nezáleží.

Vytáhni jednu sirku, zápal nás všechny
a nedovol lidem, aby nás zase zhasly.

(chlapec škrtl jednou sirkou a zapálil zbývající tři svíčky)

Naděje (4. Svíce adventní) A nesl více z víček svých,
a pohled' k oknu, venku začal padat sníh.

(chlapec se usmál na všechny svíčky, vyběhl ven a radoval se z vloček sněhu)

Naděje (4. svíce adventní) Budeme tu svítit, stát,
budeme se na svět smát.
Lidé rádi budou se mít,
a bude se jim lépe žít.

A s láskou domov bude zlatý,
s mírem bude život jistý,
radost budou lidé rozdávat,
a já, naděje, tu budu napořád.